

Walter Giesecking

Aşa am devenit pianist

Traducerea din limba germană de
Ada Papazol

GRAFOART

© 2025. Casa de Editură GRAFOART
Toate drepturile rezervate.

Ilustrația copertei: Walter Giesecking, fotografie prelucrată digital.

În elaborarea prezentei ediții s-au utilizat lucrările:
Walter Giesecking, *Așa am devenit pianist*, în românește de Ada Papazol, Editura Muzicală a Uniunii Compozitorilor din R.S.R., București, 1967.
și
Walter Giesecking: *So wurde ich Pianist*, Dritte Auflage, F. A. Brockhaus, Wiesbaden, 1963.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GIESEKING, WALTER

Așa am devenit pianist / Walter Giesecking ; trad. din lb. germană de Ada Papazol. - București : Grafoart, 2025

ISMN 979-0-69492-510-9

ISBN 978-606-747-266-0

I. Papazol, Ada (trad.)

78

EDITURA MUZICALĂ GRAFOART

de utilitate publică prin Hotărârea Guvernului României nr. 94/2024

LIBRĂRIA MUZICALĂ GEORGE ENESCU

București, piața Sfinții Voievozi nr. 1

TEL.: **0747 236 278 (07-GRAFOART); 021 315 07 12**

E-MAIL: **GRAFOART1991@GMAIL.COM**

COMENZI ON-LINE: **LIBRARIAMUZICALA.ro**

Cuprins

I. Autobiografie	7
I	7
II	8
III	8
IV	9
V	11
VI	13
VII	16
VIII	21
IX	25
X	28
XI	31
XII	36
XIII	46
XIV	69
XV	76
II. Articole	101
Elogiul pianului (1936)	101
Probleme moderne de tușeu (1931)	113
Cum studiază artiștii (1937)	117
Intuiția și fidelitatea față de lucrare, ca fundamente ale interpretării (1942)	120
Despre pedală	125
Bach interpretat la pianul de concert (1941)	132

De ce cânt lucrările lui Debussy (1948).....	138
Cum se execută muzica pentru pian de Ravel? (1947).....	146
O greșeală în sonata Waldstein de Beethoven (1948).....	150
Muzica de pian a lui Mozart	151
III. Compoziții, discuri, înregistrări pe bandă de magnetofon	155
Compoziții pian.....	155
Canto	156
Lucrări instrumentale.....	156
Prelucrări	157
Discografie întocmită de Imre Hajmássy	157
Discuri.....	157
Înregistrări pe bandă de magnetofon Radiodifuziunea din Frankfurt (Main) :.....	163
Marian Filar, Philadelphia, Pa.....	167
Westdeutscher Rundfunk, Köln	167
Norddeutscher Rundfunk, Hamburg	167
Saarländischer Rundfunk, Saarbrücken	167
Rias, Berlin.....	169
Indice alfabetic	171

I. Autobiografie

I

În primele zile de noiembrie ale anului 1895, la Grand Théâtre de l'Opéra din Lyon se reprezenta Lohengrin. Părinții mei sosiseră de curând la Lyon, venind de la Geneva. Tatăl meu, un pasionat meloman, nu înțelegea să piardă acest prilej de desfătare artistică, cu toate că mamei mele începuse să-i fie destul de greu – după cum povestea ea mai târziu – să urce marele număr de trepte până la rangul unde prețurile билетelor – după cum se știe, invers proporționale cu înălțimea – conveneau situației financiare a părinților mei.

Dacă trompetele vor fi răsunit deosebit de înviorător sau dacă tenorul va fi debitat povestea Graalului într-un mod deosebit de atrăgător și de vibrant, sunt amănunte care astăzi nu mai pot fi stabilite cu precizie. De aceea rămâne întru totul pe seama fanteziei onorabilului cititor să facă o legătură între apariția mea în această lume îndată după reprezentația lui Lohengrin, și sonoritățile pline de vrajă ale muzicii lui Richard Wagner, – sau să o atribuie pur și simplu unor cauze firești, ca, de pildă, expirarea termenului prevăzut de natură.

În orice caz, în biografia mea se va scrie: născut la 5 noiembrie 1895 la Lyon (Departamentul Rhône, Franța). Se spune că aș fi cântărit peste șase kilograme. Botezat nu am fost, pentru că tatăl meu considera inutilă această formalitate. Wagnerian fanatic nu am devenit – în ciuda faptului că era cât pe ce să asist la această reprezentație a lui Lohengrin !

Nu am luat nici lecții particulare și nu am învățat absolut nimic după vreun plan sau sistem. Să citesc și să scriu, știam; citeam cu râvnă chiar, înghițind și câteva manuale școlare (în limba germană) dăruite de unchiul meu, o carte de științe naturale, o carte de citire pentru liceu, și alte lucrări asemănătoare, substanțiale. Bazele aritmeticii mi le-au predat, ocazional, părinții mei, afară de multiplicările care depășeau tabla înmulțirii obișnuită (până la zece) și pe care le-am învățat mult mai târziu.

Acasă vorbeam, firește, germana, iar în relațiile zilnice cu lumea dinafară – franceza; cu ocazia excursiilor întreprinse dincolo de granița aflată în apropiere am învățat puțin italienește. La aceasta se adaugă cunoașterea dialectului local, pe care mai târziu l-am uitat. În principal, am devenit un excelent prinzător de fluturi, care mânua cu dibăcie și iscusință plasa, și pe care excursiile pe munte și marșurile de 25– 30 de km nu-l costau niciun efort.

VI

După câțiva ani petrecuți la Menton ne-am schimbat din nou reședința, instalându-ne la Villefranche-sur-Mer, la câțiva kilometri spre răsărit de Nisa. Aici tatăl meu a închiriat o casuță, Villa Giordan, situată la intrarea în orașul vechi, pe o înălțime în dreptul unei cotituri a străzii, cu o frumoasă priveliște asupra golfului. Casuța era înconjurată de o grădină, a cărei parte din față, în formă de terasă, era la dispoziția noastră. În grădină creșteau mandarina – care în preajma Crăciunului dădeau fructe delicioase – și o mulțime de Cale (Zantedeschia); zidurile erau îmbrăcate în tot timpul anului de zorele albastre și mușcate roz (Pelargonii). Într-unul din colțurile grădinii aveam de obicei o cultură de flori particulară, în care o serie de plante erau lăsate în grija mea personală.

VII

Tatăl meu desfășura acum o activitate exclusiv entomologică, iar mama mea se ocupa cu gospodăria și se perfecționa din ce în ce mai mult în prepararea mâncărilor locale. De aceea, nu e de mirare că și astăzi prefer bucătăria meridională italiană oricărei alteia.

Din martie până în octombrie, aproape zilnic eram pe drumuri cu tatăl meu, ajutându-l să găsească specii interesante de fluturi. Odată am luat și eu parte la o expediție de colecționare în Corsica, dar curând tatăl meu s-a specializat în explorarea entomologică a Coastei de Azur și a Alpilor Maritimi, care prezintă o faună deosebit de bogată. Eu am prins primul exemplar al unei specii, denumită astăzi *Gieseckingiana*.

În toiul verii făceam ascensiuni în munții cei mai înalți, ca să colecționăm specii alpine; toamna, sezonul principal al fluturilor de noapte, ședeam adeseori până în zorii zilei lângă lămpile cu acetilenă, cărate din greu pe munți, pentru ca lumina lor să-i atragă. Dacă recolta era slabă, mă întindeam pe pământul gol, îmi puneam un bolovan sub căpătâi și trăgeam un pui de somn. După asemenea nopți eram întotdeauna pătruns de frig, dar o mică cursă prin apropiere sau ridicarea de greutate – de exemplu, a pietrei pe care o folosisem drept pernă – erau metode de încălzire verificate. Alteori, când rouă dimineții dădea din belșug sau când se ridica negurile dinspre mare, eram îmbibați de umezeală până la genunchi. Cu toate acestea, niciodată nu m-am îmbolnăvit de pe urma acestor expediții.

La Menton fusesem bolnav de pojar, iar mai târziu, într-un sfârșit de vară, după un fel de dizenterie am suferit de diferite afecțiuni mai puțin grave, printre care și vărsatul de vânt. Altfel, nu-mi aduc aminte să fi fost bolnav. În schimb, am răcit extrem de violent când, în decembrie 1908, călătorind cu tatăl meu prin Germania, am făcut cunoștință

IX

La începutul anului 1913, dând urmare sfatului din ce în ce mai insistent al profesorului meu, m-am mutat la Hanovra împreună cu mama mea. Tatăl meu se înapoiase încă din iarna 1911 –1912 la Villefranche, dorind să-și continue activitatea de entomolog. Despărțirea părinților mei a devenit cu timpul definitivă.

În oraș mă simțeam la început și mai părăsit decât la Lahde. Atât de mult mă deprinsesem să trăiesc în mijlocul naturii, încât îmi era o adevărată mângâiere să pot zări o cioară pe acoperișul de peste drum. Dar muzica a pus stavilă acestui sentimentalism deplasat. Curând am început să iau de patru ori pe săptămână lecții de pian cu Karl Leimer, și uneori cântam ore întregi sub îndrumarea lui.

Pe atunci, Leimer avea la Hanovra mulți rivali și adversari care-l acuzau de pedanterie și-i contestau orice înțelegere muzicală mai adâncă. Expresia „fidelitate față de lucrarea de executat” cred că a fost inventată de abia mai târziu. Ori, îndrumările lui Leimer, educația sa în spiritul exactității în execuție și al conștiinciozității față de note, se încadrau perfect în această noțiune și reprezentau tocmai elementele de care aveam nevoie. Tot atât de juste au fost și îndrumările lui tehnice, încât mai târziu, oricât mi-aș fi perfecționat tușul, niciodată nu am fost nevoit să-mi modific fundamental felul de a cânta.

Prin mutarea la Hanovra, studiul meu a devenit mai costisitor. De aceea, Leimer a înaintat statului prusian o cerere de ajutor de studii, pentru a cărui aprobare trebuia să dau un examen la Academia – regală, în acea vreme – de muzică din Berlin. Acolo am cântat în fața profesorului Barth; îmi amintesc numai că am rugat să mi se îngăduie să cânt pe pianul Grotrian-Steinweg, pe care-l cunoșteam de la Hanovra. Mi s-a răspuns însă că „un cavalerist nu-și

înfrățire între popoare, și alte lucruri frumoase. Imediat după aceea, orchestra trebuia să intoneze Marseilleza. Cum eram singurul care cunoștea melodia, am cântat cu maximum de intensitate, folosind ceva mai mult pedala. În timp ce se desfășura drapelul roșu și se ridicau paharele pentru republica „liberă”, a răsunat comanda: „Drepti!” – în muzică, aceasta se numește transpoziție din *do* major în *mi* sau *mi bemol*...

XIII

Curând după aceea, la 1 decembrie 1918, am fost demobilizat de către sfatul soldătesc, fiind avansat totodată la gradul de subofițer, și m-am înapoiat la Hanovra, la mama mea. În primele săptămâni se auzeau adeseori focuri de mitralieră. Dar mai apăsătoare era lipsa oricărei perspective de îndeletnicire muzicală.

Din fericire această situație nu a durat mult. Încă pe la mijlocul lunii decembrie am fost invitat să-mi dau concursul cu ocazia jubileului unei asociații corale din Lippstadt, în Westfalia. Cu timpul am mai obținut și câteva angajamente noi, iar în februarie 1919 am putut să dau un recital de pian la Hanovra.

La recomandarea unui iubitor de muzică – Doctorul Grimm, al cărui tată fusese foarte bun prieten cu Brahms –, un important conservator particular din Hamburg îmi propusese un post de profesor, care mi s-a părut interesant, pentru că reprezenta un venit sigur. Datorită acestui proiect am putut să dau la Hamburg un concert de luare de contact cu publicul; am executat *Concertul în mi bemol major pentru pian și orchestră* de Beethoven – în cadrul unui concert popular.

Când însă această eventualitate a început să fie discutată în Hanovra, muzicianul de cameră Steinmeyer –

Student la conservator

unde va în stătulețul Lippe; un cărăbuș care zbârnâia în jurul lămpilor de pe scenă a căzut în pian. Am profitat de o măsură de pauză, ca să prind cărăbușul și să-l arunc între culise. Întâmplarea este autentică. La fel este și întâmplarea, aproape de necrezut, cu un frumos motan tigrat, care m-a vizitat pe scenă, la Bronxville lângă New York, pe când cântam partea de *Adagio* din *Sonata lunii*. Când s-a apropiat de picioarele mele, am dat drumul pedalei stângi – contrar indicației –, încercând să alung motanul cu o ușoară lovitură de picior. Dar animalul a interpretat gestul meu ca o provocare amicală și a început să se alinte în jurul picioarelor mele. Eram uimit că publicul își stăpânea răsul, până ce am constatat că rampa scenei era atât de înaltă, încât motanul rămăsese ascuns privirilor publicului. Dar nu pot spune că acest *Adagio sostenuto* cu acompaniament de motan a fost agreabil.

La Innsbruck s-a întâmplat odată să vină pe scenă un splendid câine ciobănesc și apoi să alerge prin toată sala. Era câinele intendentului care avea de lucru la garderobă. Acest *Intermezzo canino* s-a petrecut pe când cântam *Concertul italian* de Bach; dar pentru că m-am prefăcut a nu fi observat câinele, publicul – poate, din respect pentru concentrarea maestrului – și-a păstrat seriozitatea și calmul. În mod obișnuit, însă, lucrurile se petrec întocmai așa cum îmi spunea cândva umoristul Joseph Plaut: „La un concert serios, publicul e gata să râdă la cel mai mic prilej. Dar când oamenii au plătit 2 mărci ca să râdă, umoristul trebuie să facă mari eforturi pentru ca auditoriul să ajungă măcar a clipi”.

XIV

Dar am anticipat. În primul rând trebuie să amintesc că la 31 martie 1925 m-am căsătorit la Hanovra cu Annie Haake. Anunțul a apărut în ziar la 1 aprilie, însă, cum

acord. Aceste vești, încă neadevărate în acea vreme și niciodată confirmate, au constituit începutul unei propagande de instigare lipsită de sens și măsură, care m-a dezgustat atât de mult, încât nu mai voiam să cred nimic, din păcate nici chiar atunci când ar fi trebuit s-o fac! Exaltarea naționalistă și antisemitismul le considerasem întotdeauna deopotrivă de detestabile. Din nefericire, exponentul acestor metode a avut succesele politice care fuseseră refuzate predecesorilor săi mai cinstiți. De aceea, atitudinea mea față de discuțiile și conflictele politice mi se părea și mai îndreptățită, și am adoptat o atitudine indiferentă, cu atât mai mult cu cât în S.U.A. citeam mereu că regimul hitlerist se va prăbuși în scurt timp. Dacă lumea, în loc să înjure fără rezultat, s-ar fi aliat împotriva dictatorilor luând măsuri eficiente, de câte nenorociri n-ar fi fost cruțată omenirea!

La început, în lumea mea personală nu s-a schimbat aproape nimic. După înapoierea din America am cântat la Dresda *Concertul* de Brahms. Cu această ocazie – ziua de naștere a lui Hitler – am văzut primele uniforme brune, „Salutul german” (made in Italy), și am auzit pentru prima oară imnul lui Horst Wessel.

XV

Din nefericire, sunt silit acum să amintesc fapte care pe atunci mi se păreau atât de firești, încât nici nu le-aș fi luat în seamă. Este regretabil să te vezi totuși nevoit a invoca astăzi aceste lucruri de la sine înțelese, ca să te poți apăra împotriva unor atacuri.

Am mai amintit, cred, că reprezentantul meu general pentru toată Europa (fără turneele în America, organizate independent la New York) era impresarul de concerte Arthur Bernstein din Hanovra. Când au început verificările arborilor genealogici, bietul Bernstein a rămas singurul

Aici se întrerup însemnările tatălui meu. El le începuse atunci când, în urma unui accident de automobil, suferit în iarna anului 1951 în Elveția, i se impusese o odihnă de durată mai lungă. De îndată ce a putut să-și reia concertele – lucru pe care îl aștepta cu cea mai vie nerăbdare –, i-a lipsit timpul necesar pentru a-și continua autobiografia. Numai ocazional adăuga câte ceva, socotind că o va putea termina în anii ulterioari. De altfel, bucuria pe care o avusese povestindu-și tinerețea și evoluția sa atât de neobișnuită s-a mai risipit atunci când a avut de relatat numai despre programele și succesele pianistului de renume mondial. Pentru a-i completa pe cât posibil portretul biografic, voi mai aminti aici câteva date și întâmplări:

În timpul războiului, tatăl meu a concertat în condiții grele în Germania, ca și în statele aliate și neutre.

În 1943–1944 a preluat conducerea clasei de pian în cadrul cursurilor muzicale de vară de la Braunwald (Elveția).

Sfârșitul războiului l-a găsit la Wiesbaden, unde s-a îmbolnăvit. Cu toate că lucrul era inexact, i s-a adus învinuirea că ar fi fost membru al partidului național-socialist și i s-a interzis pentru câțiva timp orice fel de apariție în public. Din cauza acestei inactivități forțate a suferit foarte mult.

În anul 1947 i s-a cerut să preia clasa de perfecționare la pian – recent înființată – la Conservatorul din Saarbrücken. Curând ea a fost frecventată de tineri pianiști din lumea întreagă. În luna decembrie a aceluiași an a avut loc primul său concert în străinătate, după război, și anume la Paris. Asupra acelei seri plana o anumită încordare: cum avea să primească publicul francez pe un artist german?

II. Articole

Elogiul pianului (1936)

De fapt, ar trebui să fie de prisos să se mai spună ceva laudativ despre pian; toate încercările de a zdruncina poziția conducătoare a acestui instrument în viața muzicală mondială, sau de a-l decreta inferior din punct de vedere artistic, au rămas deșarte, și desigur că nici în viitor nu vor avea alt rezultat. Pianul este și va rămâne instrumentul care permite interpretului activitatea muzicală cea mai importantă și mai multilaterală.

Cu toate acestea, pianul este sortit să suporte mereu noi și noi ocări. De la o vreme, ultima modă este să se vorbească cu dispreț despre pian, considerându-l instrument de percuție; este drept că în concertele lor, unii virtuozii se străduiesc permanent să aducă dovezi practice în sprijinul acestei afirmații, prin ciocănitul lor supărător.

Dar nu trebuie să trecem cu vederea faptul că în această definiție, exagerată de snobism, există un grăunte de adevăr, și anume riposta sănătoasă față de execuția peste măsură de sentimentală și dulceagă.

Dacă Hans von Bülow, în observațiile sale pe marginea ultimelor sonate de Beethoven, atunci când atrage atenția că trebuie evitați tempii prea lenți (cred că la *Op. 90*), menționează numeroasele „plângărețe cântece fără cuvinte” care ar fi corupt gustul interpreților –, câte dulcegării au mai trecut de atunci încoace peste claviaturi! Și totuși, unele libertăți lipsite de logică și distrugătoare ale formei nu numai că pot să treacă neobservate sau să fie tolerate, ci sunt chiar predate în mod expres! În schimb, o interpretare care respectă tempii cu exactitate, care observă măsura justă, și

În ciuda oricăror afirmații contrarii, pianul este totuși instrumentul prin excelență, care permite executantului individual să studieze muzica în modul cel mai amănunțit și mai aprofundat. Pentru niciun alt instrument nu s-a creat un număr atât de mare, ba aproape nemărginit de lucrări; afară de aceasta, niciun alt instrument nu oferă posibilitatea de a reda majoritatea compozițiilor scrise pentru alte instrumente sau pentru canto cel puțin atât de bine încât să poată fi studiate. Și chiar dacă nu e atât de simplu să realizezi o tehnică destul de avansată pentru a face față unor sarcini pianistice majore, acest efort va răsplăti întotdeauna pe amatorul talentat, căci el va ajunge curând să recunoască în pian instrumentul pentru care există nu numai literatura muzicală cea mai bogată, dar care este mai apt decât orice alt instrument să redea întreaga diversitate a expresiei muzicale – de la șoapta delicată și tainică până la tunetul puternic dintr-un pasaj de un strălucitor *fortissimo*, de la cântatul cel mai interiorizat până la puternicul efect în ritm viguros și tact precis al instrumentelor de percuție.

De aceea, poziția unică, proeminentă a pianului în viața muzicală a omenirii este nu numai bine întemeiată, ci, de bună seamă, chiar de neclintit.

Probleme moderne de tușeu (1931)

Complexul de mișcări numit tușeu – elementul esențial al producerii sunetului în cântatul la pian – este unul dintre cele mai importante obiecte de studiu pentru pianist; pe câtă vreme cântatul curat și corect din punct de vedere tehnic este – sau, în orice caz, ar trebui să fie – o premisă de la sine înțeleasă, ba chiar baza oricărei activități muzicale, numai cântatul înnobilit prin cultivarea tușeului, cântatul expresiv prin frumusețea sunetului este țelul a cărui atingere îl face pe interpret capabil de realizări artistice.

Intuiția și fidelitatea față de lucrare, ca fundamente ale interpretării (1942)

O interpretare plină de înțeles, valabilă din punct de vedere artistic și autentică este indisolubil legată de noțiunea de fidelitate față de lucrare. Orice operă de artă, vrednică de acest nume, a primit de la creatorul ei un anumit conținut expresiv, pe care interpretul este dator să-l reînvie, să-l mijlocească. În redarea operei, nu sentimentele personale sau dispoziția de moment ale interpretului trebuie să fie hotărâtoare, ci conținutul de idei, cărui compozitorul i-a dat expresie într-o formă artistică, și care trebuie să stimuleze într-o așa măsură comuniunea de simțire a interpretului, încât voința de exprimare a acestuia să se identifice deplin cu aceea a compozitorului. Această identitate realizată în cel mai înalt grad dă interpretarea pe care eu o consider ideală.

În cele ce urmează voi încerca să analizez și să descriu metoda de lucru prin care mă străduiesc să ating acest obiectiv, accentuând totodată că voi comunica rezultatele unor experiențe practice și nicidecum speculații teoretico-abstracte.

Cred că pot să consider cunoscut faptul că orice activitate artistică se naște din aspirația către un sentiment vital potențat, exprimată printr-o sensibilitate sporită. Această dorință de exprimare – existentă în orice om, sau cel puțin în orice om cu sensibilitate artistică – este declanșată într-un mod determinant de către reprezentarea sonoră – produsă prin citire sau reamintire – a unei fraze muzicale, sau chiar și numai de primele sunete ale acestei fraze. După aceea, o supremă concentrare asupra străduinței de a reda fraza respectivă cât mai autentic și mai frumos cu putință, prin urmare cât mai corect și mai intens, trebuie să creeze disponibilitatea care canalizează șuvoiul de sentimente dezlănțuit în direcția corespunzătoare conținutului de simțire al compoziției.

despartă, în muzica mai modernă, folosirea pedalei de aceste subtilități de tușeu. Fără aceste nuanțe, pedala îndelung ținută produce un fel de amestec de sunete neinteligibil, care este încă foarte departe de a constitui muzică impresionistă. Înseși compozițiile lui Debussy (cel mai important dintre toți compozitorii moderni de muzică de pian, singurul maestru care, după Liszt, a găsit un stil pianistic cu adevărat nou, poate fi luat ca exemplu în cazul de față) trebuie executate clar, chiar dacă uneori pedala rămâne apăsată timp de pagini întregi (*Voiles*, din ciclul *Préludes*, caietul II). Această pedală ținută îndelung obligă în primul rând degetele să atingă totdeauna clapele cu intensitatea justă, pentru că un sunet prea accentuat poate distruge întreg efectul sonor al unei fraze. Executantul se poate orienta întotdeauna după bas în folosirea pedalei: basul trebuie ținut, și chiar ținut destul de sonor, căci altfel disonanțele situate mai sus nu mai sunt armonice superioare îndepărtate, ci pur și simplu sunete fără legătură.

Bach interpretat la pianul de concert (1941)

Faptul că o interpretare ireproșabilă, din punct de vedere artistic, se poate realiza numai dacă interpretul se străduiește să exprime intențiile compozitorului, adică să respecte prescripțiile acestuia, este atât de evident, încât aproape că nu ar mai trebui repetat. Dar pentru că interpretările bune, ca rare excepții, confirmă totdeauna regula după care capodoperele ar părea să existe în primul rând pentru a fi maltratate –, sau, mai optimist vorbind, pentru că este loc suficient pentru interpretări bune mai numeroase, – să-mi fie îngăduit să plasez chiar aici, la început, acest vechi adevăr, adeseori exprimat și aproape niciodată contestat, dar atât de rareori înțeles în sensul adevărat.

III. Compoziții, discuri, înregistrări pe bandă de magnetofon

Compoziții pian

Sonatine op. 8, 1905.

Drei Tanzimprovisationen (Trei improvizații de dans), A. Fürstner, Berlin 1926.

Divertimento für Klavier zu vier Händen (Divertisment pentru pian la patru mâini), 1940.

Spiel um ein Kinderlied für Klavier zu vier Händen (Divertisment pentru pian la patru mâini, pe tema unui cântec pentru copii), Johannes Oertel, Berlin 1948.

Komposition in drei Sätzen für Klavier (Compoziție în trei părți pentru pian).

Chaconne über ein Thema von Scarlatti (komponiert an Bord auf der Fahrt von Deutschland nach New York) – (Ciacona pe o temă de Scarlatti – compusă în timpul unei călătorii din Germania spre New York, pe bordul vaporului).

Ausgewählte Lieder von R. Strauss, freie Bearbeitung für Klavier (Lieduri alese, de R. Strauss, prelucrare liberă pentru pian), Johannes Oertel, Berlin.

Der Zinnoberschlagler von Kurt Schwitters (Cântecul cinabrului de Kurt Schwitters), Hanovra 1928.

Foxtrott-Improvisation, A. Fürstner, Berlin 1925.

Schorschi-Batschi Fox-Trott (de Willking Giese), Berlin, fără dată.

Indice alfabetic

A

Academia regală de Muzică din Berlin	54
Adler, Hans (impresar).....	51
Albeniz, Isaak (1860–1909).....	49
Albert, Eugen d' (1864–1932).....	28
Andaluzia (regiunea de sud a Spaniei)	67
Ansermet, Ernest (1883 - 1969).....	72
Argentina	90, 97
Australia.....	97
Azore (insule din Portugalia).....	91

B

Bach, Johann Sebastian (1685– 1750) ..	15, 24, 27, 44, 52, 53, 69, 73, 124, 127, 132, 133, 135, 136, 137, 138, 140, 157, 163, 167
Bad Oeynhausen (oraș din Germania)	32
Bahlsen, Hermann (1859–1919).....	47, 49, 50
Barcelona	68
Barth, Karl Heinrich (1847 – 1922)	25
Beethoven, Ludwig van (1770-1827)	14, 15, 23, 26, 30, 31, 46, 52, 53, 56, 68, 72, 74, 79, 80, 99, 101, 127, 129, 140, 150, 157, 163, 167, 168
Berlin ...	8, 25, 26, 27, 29, 50, 51, 52, 54, 65, 66, 73, 79, 144, 155, 156, 158
Bernstein, Arthur (1878 - ?1938).....	50, 67, 76, 77
Besserer, Erika (violinistă)	55
Bie, Oscar (1864-1938)	54
Bittner, Albert, dirijor (1900-1980).....	167
Bodmer, Hans	150, 151
Böhm Karl (1894-1981).....	80

Bordighera (oraș din Italia)	10
Borkum (insulă din Germania).....	35, 36, 41, 42, 44, 45, 58
Brahms, Johannes (1833–1897).....	15, 46, 52, 76, 79, 90, 123, 124, 140, 164, 169
Braunwald (Elveția).....	64, 89
Brazilia	97
Bronxville, New York	69
Bruckner, Anton (1824–1896).....	140
Bruno, Walter (1876-1962).....	66, 158
Budapesta	68
Bülow, Hans Guido Freiherr von (1830–1894).....	101
Busch, Fritz (1890–1951).....	56, 66
Busoni, Ferruccio (1866–1924).....	28, 48, 50, 52, 73, 137

C

Canada	97
Cannes (oraș din Franța)	35
Cantelli, Guido (1920–1956)	167
Carnegie Hall	28, 32, 92, 93, 94, 97
Casella, Alfredo (1888–1947)	72, 79, 164
Castelnuovo Tedesco, Mario (1895-1968)	65, 73, 74
Ceaikovski, Piotr Ilici (1840– 1893)	79, 115, 124
Chile	97
Chop, Max (1862–1929)	51
Chopin, Frederic (1810–1849).....	15, 24, 26, 28, 34, 52, 53, 130, 136, 159, 164
Colassis, Freya Marienna (născ. Giesecking, 1931-?).....	99
Concertgebouw Amsterdam	66
Concertgebouw Haga.....	66
Conservatorul din Hanovra	43, 139
Conservatorul din Saarbrücken.....	89, 90
Copenhaga	65
Córdoba (oraș din Spania).....	67

Corsica (insulă din Franța)	16
Czerny. Carl (1791-1857).....	151

D

Darmstadt (oraș din Germania)	74
Debussy, Claude Achille (1862 - 1918) ..15, 27, 47, 48, 49, 50, 52, 53, 55, 73, 90, 116, 132, 138, 139, 141, 146, 147, 149, 159, 164, 168, 169	
Dehmel, Paula (1862–1918) și Richard (1863–1920)	156
Deutsche Zeitung	51
Dresda (oraș din Germania)	56, 76

E

Ellis Island (insulă din S.U.A.)	93
entomologie	10, 14, 16, 18, 25, 56, 67, 79, 97, 106

F

Falla, Manuel de (1878–1946).....	165
Fauré, Gabriel Urbain (1845– 1924)	165
Festivalul de la Lucerna	98
Filarmonica din Viena	80
Finke, Fidelio Fritz (1891-1968)	73
Finlanda	65
Fischer, Edwin (1886–1960)	98, 99, 143
Fischer, Johann Christian (c. 1733-1800)	161
Florida (stat din S.U.A.).....	68
Fortner, Wolfgang (1907-1987).....	165
Franck, Cesar (1822–1890)	79, 160, 165
Frankfurt am Main	53, 78
Frankfurter Zeitung (ziarul)	53
Franța.....	29, 139
Fried, Oscar (1871–1942).....	52
Fürstner, Adolph.....	155, 156
Furtwängler, Wilhelm (1886– 1954)	65, 66, 127

G

Gandolfo, Eugene	15
------------------------	----

Geneva	7
Genova	10, 68
Gera (oraș în Germania)	52
Germania	16, 21, 36, 51, 55, 66, 70, 75, 77, 78, 89, 95, 97, 99, 155
Gewandhaus din Leipzig.....	65
Giesecking, Annie născ. Haake (1889–1955)	69, 104
Giesecking, Carl (bunicul)	20
Giesecking, Wilhelmine (bunica, născută David)	20
Goethe, Johann Wolfgang v. (1749–1832)	156
Goette, Dr. Rudolf.....	77
Gounod, Charles (1818–1893)	44
Grand Théâtre de l'Opéra din Lyon	7
Grieg, Edvard (1848–1907)	27, 52, 156, 160, 165
Grimm Dr.....	46
Grotrian Steinweg, marcă de pian	25

H

Hába, Alois (1893-1973)	54
Hajmássy, Imre (1918-2008)	157
Hajmássy, Jutta născ. Giesecking, (născ. 1927)	99
Hamburg.....	46, 55, 77, 79, 167
Händel, Georg Friedrich (1685- 1759).....	160, 164
Hannoversches Tageblatt	24
Hanovra (oraș din Germania) ...	22, 23, 25, 26, 27, 29, 31, 33, 34, 41, 42, 45, 46, 47, 48, 50, 53, 54, 65, 66, 69, 75, 76, 77, 155
Hermann Göring (1893-1946)	94
Hindemith, Paul (1895-1963)	63, 65, 72, 74, 165
Hitler, Adolf (1889–1945)	75, 76, 78, 92, 94
Hoelscher, Ludwig (1907-1996)	164, 165, 166
Hoetger, Bernhard (1874–1949)	47
Honegger, Arthur (1892-1955)	79
Honolulu (capitala statului Hawaii, S.U.A.)	97
Hubermann, Bronisław (1882-1947).....	14, 75

Huelva (oraș din Spania)67

I

Indonezia97

Innsbruck (oraș din Austria) 69

Italia 15, 56, 66, 79, 98

J

Jaén (oraș în Spania) 68

Japonia 97, 104, 105, 106

Jecklin (firmă plane)55

Jena (oraș în Germania)52

K

Karajan, Herbert von (1908-1989) 108, 109, 158, 160, 162, 163

Keilberth, Joseph (1908-1968) 167

Kestner 49

Klemperer Otto (1885-1973) 63

Koch, Ilse (1906-1967) 94

Korngold, Erich Wolfgang (1897-1957)47, 48, 50, 53

Krauss, Max 44

Krebs, Carl 151

Krenek, Ernst Heinrich (1900-1991)54

Kubelik, Jan (1880-1940) 15

Kulenkampff-Post, Alwin Georg (1898 -1948) 81

Kurz, Irving (avocat)95

L

Lahde (sat din Germania) 8, 22, 23, 25, 28

Lang, Fritz (tenor, violonist) 43

Lauboeck, Ludwig (1873-1970) 43

Legge, Walter (1906-1979)108

Leimer, Karl (1858-1944) 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 30, 57, 115, 139

Leipzig48, 53, 79

Lert, Richard, dirijor (1885-1980) 66

Life, revista	92
Lippe (Germania)	69
Lippstadt (oraș din Germania)	46
Liszt, Franz von (1811–1886).....	15, 28, 30, 32, 42, 51, 52, 53, 79, 118, 123, 124, 132, 137, 140, 146, 160
Loewe, Karl (1796–1869).....	44
Lohengrin.....	7
Londra.....	68, 72, 73, 79, 99
Los Angeles	78
Lyon	7, 8, 139

M

Madrid	67, 79
Marguerite, Sainte (insulă din Frața)	35
Marian Filar, Philadelphia, Pa.....	167
Marx, Joseph (1882-1964).....	50, 52, 55, 65, 74
Mattiesen, Emil (1875 – 1939).....	48
Mendelssohn Bartholdy, Felix (1809–1847)	15, 23, 27, 160, 169
Menton (oraș în Franța.....	11, 13, 16, 36
Mexic.....	79
Miaskovski, Nikolai Iakovlevici (1881–1950).....	72
Milano	18, 56
Minden (oraș din Germania)	8
Minden (oraș în Germania)	21, 23, 26, 27, 29
Monte Carlo	14
Mozart, Wolfgang Amadeus (1756–1791) ..	31, 72, 79, 97, 98, 99, 123, 127, 151, 152, 153, 154, 160, 165, 167, 169
München	53, 66, 157

N

Neapole	9
Nervi (localitate din Italia)	10
Neue Züricher Zeitung.....	55
New York.....	28, 62, 69, 72, 73, 74, 75, 76, 80, 90, 91, 93, 97, 155

New Yorker Philharmonia	167
Ney	70
Ney, Elly (1882-1968)	62
Niemann, Walter (1876–1953)	49, 74
Nisa (oraș din Franța).....	8, 13, 14, 15, 35
Norddeutscher Rundfunk, Hamburg	167
Notholt, Franz.....	47
Nürnberg.....	73

O

Oertel, Johannes Adam Simon (1823-1909)	155, 156
Olanda.....	79
Olga (născ. Breling) - Olga Bontjes van Beek (1896 - 1995).....	48
Olimpiada – Berlin (1936).....	79
Opera de Stat din Dresda.....	54

P

Paris	9, 72, 73, 85, 89, 90, 91
Peters, ediția	15
Petershagen (oraș în Germania)	23
Pfitzner, Hans Erich (1869- 1949).....	66, 73, 79, 83, 134, 167
Piston, Walter (1894-1976).....	166
Plaut, Joseph (1879-1966)	69
Polonia	68
Porto (oraș din Portugalia)	67
Poulet, Gaston (1892-1974)	90
Praga	72
Puccini, Giacomo (1858-1924)	70
Puglia, André (impresar)	91
Pugno, Stephane Raoul (1852- 1914).....	15

R

Radiodifuziunea din Berlin.....	79
Radiodifuziunea din Frankfurt am Main.....	163
Rahmaninov, Serghei (1873-1943)	28, 79, 80, 146

Rathaus, Karol (1895-1954).....	73
Ravel, Maurice (1875-1937)	15, 47, 49, 50, 52, 53, 65, 74, 146, 147, 150, 162, 166, 169
Reger, Max (1873-1916).....	48, 55
Reinkensmeier, Walter	23, 28
Reutter, Hermann (1900-1984).....	73
Rhône Departamentul, Franța.....	7
Rias, Berlin	169
Rilke, Rainer Maria (1875-1926)	156
Risler, Jos. Edouard (1873-1929)	15
Riviera franceză	11
Rosbaud, Hans (1895-1962)	158, 162
Rosenstock, Joseph (1895-1985).....	54
Rubinstein, Anton (1829-1894).....	51
Ruffo, Titta (1877-1953).....	70

S

S.U.A.	68, 70, 71, 72, 74, 76, 79, 90, 92, 93, 96, 97
Saarländischer Rundfunk, Saarbrücken.....	167
Salzburg	65, 80
Samazeuilh, Gustave (1877-1967).....	166
San Remo (oraș în Italia).....	14
Scandinavia.....	66
Scarlatti, Giuseppe Domenico (1685-1757)	127, 155, 157, 162, 166
Schalk, Franz (1863-1931)	66
Schonberg, Arnold (1874-1951)	50, 65
Schrecker, Franz (1878-1934).....	54
Schröder, Kurt (1888-1962)	164, 165, 166
Schubert, Franz (1797-1828) ..	15, 28, 44, 48, 129, 140, 157, 163, 166, 169
Schulhoff, Erwin (1894-1942)	73, 74
Schumann, Robert (1810-1856)....	11, 15, 26, 44, 53, 73, 79, 124, 163, 166, 167, 168, 169
Schwarzkopf, Elisabeth (1915-2006).....	162

Schwitters, Kurt (1887-1948)	155
Scott, Cyril (1879-1970)	47, 48, 49, 50, 52, 55, 74
Sevilla (oraș din Spania)	67
Signale für die musikalische Welt (revista)	51
Singakademie (Academia de Canto)	50
Singer, Richard	15
Skriabin, Alexandr Nikolaievici (1872-1915)	55, 65, 146, 163, 167, 169
Spania	67, 79
Steinmeyer	46
Strauss, Richard (1864-1949)	15, 79, 155
Stuttgart	56
Szymanowski, Karol (1883-1937)	53, 55

T

Tansman, Alexander (1897-1986)	74
Taschner, Gerhard (1922-1976)	164, 166
Terranova (insulă din Canada)	91
Thuille, Ludwig (1861-1907)	31
Ticino (regiune din Elveția)	75
Toch, Ernst (1887-1964)	73
Tonhalle, Zürich	55
Torino	10
Toscanini, Arturo (1867-1957)	70
Tosti, Paolo (1846-1916)	17
Trapp, Max (1887-1971)	79
Turati, Conte Emilio (1858-1938)	18, 56

U

Universitatea din Tucumán	90
Uruguay	97

V

Verdi, Giuseppe (1813-1901)	70
Viena	65, 66

Villa-Lobos, Heitor (1887-1959).....	167
Villefranche-sur-Mer (localitate din Franța).....	13, 14, 18, 25
Vossische Zeitung	51

W

Waggerl, Karl Heinrich (1897-1973).....	156
Wagner, Richard (1813-1883).....	7, 15, 17, 41
Wand, Günter (1912-2002)	167
Washington.....	90, 93
Weber, Carl Maria von (1786-1826)	11, 12
Westdeutscher Rundfunk, Köln	167
Westfalia (regiune din Germania)	8, 26, 46
Wiesbaden (oraș din Germania).....	55, 60, 75, 78, 80, 89, 98
Wilhelm I von Nassau de Orania.....	161
Wintzer, Richard (1866-1952)	73
Wolf, Hugo (1860-1903).....	48
Wood, Sir Henry Joseph (1869-1944)	160

Y

Ysaÿe Eugène (1858–1931)	15
--------------------------------	----

Z

Zillig, Winfried (1905-1963)	163, 165
Zürich.....	55, 65, 72, 79, 150